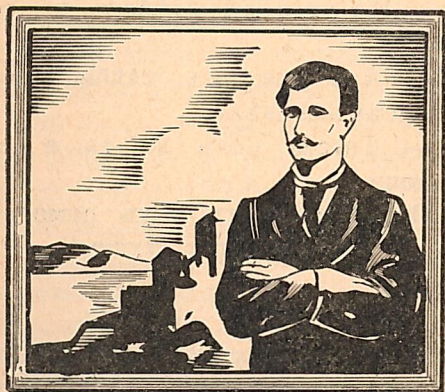

ще се опита и може би на негова-та глава ще се положи лавровия вѣнецъ.

Така се случи, чакъ следъ осемъ години Григоръ се намѣри отново въ Атина, за да продължи прекъснатото си учение. Между книгитѣ му се намираше ръкописа на една поема (на гръцки езикъ), подъ заглавие „Арматолосъ“, сиречь въоръженникъ (християнинъ, комуто е позволено да носи оръжие, за да

брани населението отъ разбойнически нападения).

Младиятъ поетъ предаде поемата на комисията съ простия надписъ: Г. С. П.

Дойде 25 мартъ 1860 г. Въ този день предъ най-отбрана публика ще се обяви, кой печели наградата. Председателтъ на комисията взе да оценява представенитѣ поема, като почна отъ най-слабитѣ. На преднитѣ столове седѣха двама голѣми гръцки поети. Тѣ бѣха твър-

де убедени, че ще получатъ вѣнеца или поне паричната награда.

А назадъ, въ дъното на голѣмата зала, между многото зрители стоеше никому неизвестниятъ български поетъ, скромно облѣченъ, съ туптяще сърдце, което притискаше съ ръка. Никой не обръщаше внимание на тоя младъ мъжъ, който се надигаше на прѣсти и съ полуотворени уста слушаше, какво говори председателтъ. И когато той каза:

— Най-после имаме една поема, много по-малка отъ другитѣ и надписана „Арматолосъ“. — На Пърличева едва не се подкосиха краката. Отъ безмѣрна радостъ той затрепера като есененъ листъ. Бѣше извънъ себе си: явно бѣше, че венецътъ ще бѣде неговъ. Най-после председателтъ добви:

— Комитетътъ съобщава, че тази година дава вѣнеца на автора на „Арматолосъ“.

Скромниятъ българинъ едвамъ се сдържа да не извика отъ радостъ. Излѣзе си преди още хората да се разотидатъ. Признатиятъ и увѣнчанъ съ лавровъ вѣнецъ поетъ не се яви при председателя да си получи вѣнеца и паричната награда.

Така българинътъ си отмъсти на гърцитѣ, които наричаха неговитѣ съотечественици „волове“.

Незнайниятъ до тогава охридчанинъ победи.

Никола Никитовъ